

FEMTE BOG

DEN ELLEVTE TID

I

TIDLIGT om Morgenen var Kongen kommen til København fra sine Jagter paa Fyn, og allerede nogle Timer efter kunde man læse paa Plakaterne i Aviskontorenes Vinduer mellem Meddelelser om en Tagbrand paa Nørrebro og et Juveltyveri i Sværtegade, at Landet havde faaet en ny Kultusminister.

Udnævnelsen gjorde ikke videre Indtryk paa Folk. Man standsede et Øjeblik og noterede sig Nyheden, saadan som en Københavner i Dagens Løb opsnapper saa mange ligegyldige Efterretninger og magasinerer dem i sin Hjernes Pulterkamre. Provst Brobergs Navn var kun kendt af faa, og endnu færre havde foreløbig nogen Forstaaelse af Udnævnelsens Betydning. De mest interesserede nøjedes med lidt ærgerlige at konstatere, at igen en Mand fra Provinsen var ført frem i Forgrunden under Tyrstrups Beskyttelse.

Regeringschefen var overhovedet ikke populær i Hovedstaden. Om hans gode Vilje tvivlede ganske vist ingen; men man fandt ham kedelig. Han stod for den københavnske Bevidsthed som den klassiske Repræsentant for Sagkundskaben i dens mest afskrækkende Skikkelse. Hvor han viste sig offentlig, paa en Talerstol, ved en politisk Banket eller blot i Teatret, vakte hans tunge Skikkelse med det bekymrede Ansigt Forlegenhed hos dem, som huskede Partiets tidligere Førere og da navnlig Enslev i hans Velmagtsdage. Trods Enslevs Lidenhed og syge Fod havde hans Fremtræden altid virket som en Fanfare. Selv hans ligegyldigste Skaaltaler var bleven holdt med en Bravur, en Ødslen med Vid og Kraft og Kunst, der rev Tilhørerne med. Heller ikke var Tyrstrups Privatliv af den Art, at det